Εις το στόχαστρον των λαϊκιστών το "μάθημα των θρησκευτικών" (Πρωτοπρ. π. Γεώργιος Μεταλληνός, Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 17 Νοεμβρίου, 2008

Ανταποκρίνομαι πρόθυμα στην πρόταση κάποιων συναδέλφων να γράψω για το «Μάθημα των Θρησκευτικών», όχι διότι περιμένω την διάσωσή του —«ήδη εβάφη κάλαμος αποφάσεως»— αλλά «για την ιστορία», όπως λέμε. Είναι ανάγκη να ακούονται και κάποιες φωνές (και κρύπτονται πολλές φωνές πίσω από το κείμενο αυτό), που δεν χειροκροτούν την σύμπραξη των εκσυγχρονιστών με την «συντηρητική», λεγομένη, παράταξη στην εκθεμελίωση του Έθνους.

1. Βασικό επιχείρημα για την αμφισβήτηση του «Μαθήματος των Θρησκευτικών» (Μ.τ.Θ.) είναι ο (δήθεν) «δογματικός, μονοφωνικός και υποχρεωτικός χαρακτήρας του». Βέβαια, όσοι αντιμάχονται την παρουσία του μαθήματος στο Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα της Χώρας μας, ζητούν να επιβάλουν... δημοκρατικότατα τις ατομικές τους απόψεις ερήμην του Λαού, αδιαφορώντας και εδώ στην έκφραση της βούλησής του με το συνταγματικά κατοχυρωμένο δημοψήφισμα. Επιθέσεις όμως δέχεται το μάθημα και «εκ των ένδον», από απροσγείωτους ονειροπόλους ενός ανερείστου φιλοσοφικού στοχασμού, αποξενωμένου από την τραγική πραγματικότητα, που δεν επιτρέπει δεοντολογίες μη πραγματοποιήσιμες «το γέ νυν», αλλά το κατά δύναμιν «λύσεις», **μέσα** στην υπάρχουσα πραγματικότητα, όσο ζοφερή και αν είναι. Κινούμενοι στην ουτοπία του (κατά την κρίση τους) ιδανικού, καταστρέφουν, γιατί δεν μπορούν—ή δεν θέλουν— να οικοδομήσουν. Η κατεδάφιση είναι εύκολη- η οικοδόμηση όμως απαιτεί δουλειά πολλή και ιδρώτα, είναι υπόθεση ποιμαντικής πρακτικής.

Θα συμφωνήσω, βέβαια, ότι η ορθόδοξη κατήχηση μετά το βάπτισμα ανήκει στο κέντρο της εκκλησιαστικής, ως εν Χριστώ, ζωής, ως σταθερά οικοδομή του εκκλησιαστικού σώματος σε κάθε ηλικία, για την διαμόρφωση ενιαίου εν Χριστώ φρονήματος (Ρωμ. 15, 5). Δεν είναι απλά ένα μάθημα, αλλά πάθημα, βίωμα, εμπειρία. Η μανία του εξευρωπαϊσμού τον 19ον αιώνα είδε και την πίστη ως σχολικό μάθημα, στα όρια μιας αποξενωμένης από την ελληνορθόδοξη παράδοση Ελληνικής Πολιτείας. Στην δίνη της μανίας του εξευρωπαϊσμού-εκλατινισμού ζήτησαν οι εκκλησιαστικοί μια φωνή στην εκπαίδευση (για **παιδεία** μη μιλούμε, έχουμε πάρει οριστικό διαζύγιο μαζί της). Μόνο ο Καποδίστριας (1828-1831) προσπάθησε να

πράξει κάτι παραδοσιακό, αλλά χλευάσθηκε και πολεμήθηκε από τους ξένους μισσιοναρίους και τους συνεργάτες τούς δικούς μας (την αφρόκρεμα της ελληνικής κοινωνίας) ως μεσαιωνικός και υπονομευτής της «προόδου». Γιατί; Διότι στην τράπεζα των σχολείων του (στα γεύματα) διαβάζονταν, κατά το μοναστηριακό πρότυπο, «Βίοι Πατερών και Αγίων»! Μετά έπεσαν, όχι ως μέλισσες, αλλ' ως σφήκες, οι ευρωπαίοι και ευρωπαϊστές και εφάρμοσαν τα διαφωτιστικά ή και ευσεβιστικά προγράμματά τους, που καταβρόχθισαν και τα «Θρησκευτικά». Από το ποιόν και το φρόνημα των διδασκόντων (αυτό ισχύει και σήμερα) εξαρτήθηκε έκτοτε η προσφορά της Πίστης στο πλαίσιο του «Θρησκευτικού μαθήματος». Όσο περισσότερο αδυνατίζει η σχέση της οικογένειας (και των παιδιών) με την λειτουργική σύναξη και την εκκλησιαστική κατήχηση (όσο ισχνή και αν είναι), τόσο περισσότερο είναι αναγκαία η προσφορά της πίστεως με την μορφή του θρησκευτικού μαθήματος, με όλες τις ατέλειες, ως μια ανορθόδοξη πληροφόρηση, στο σύστημα λειτουργίας και των άλλων μαθημάτων. Το σχολικό μάθημα των Θρησκευτικών δεν είναι, συνεπώς, κατήχηση κατά κυριολεξία, αλλ' απλή πληροφόρηση για την ελληνορθόδοξη παράδοσή μας.

Είναι λοιπόν, τουλάχιστον ουτοπικό να νοσταλγούμε καταστάσεις της ιεροσολυμιτικής κοινωνίας του 1ου αιώνα και επιστροφή «στο πρωτόκτιστον κάλλος», την αυθεντικότητα δηλαδή της χριστιανικής ύπαρξης, στην Ελλάδα μετά το 1830, και ιδιαίτερα του σήμερα, που δεν «πάει παρακάτω», διότι «πιάσαμε πάτο». Η λύση, συνεπώς, δεν είναι «πονάει δόντι, κόβει κεφάλι» (αυτό είναι εύκολο), αλλά συμμάζεμα πρώτα του εαυτού μας και μετά της οικογένειας και του στενού περιβάλλοντός μας, για να αρχίσει να γίνεται κάτι προς την ποθούμενη απ’ όλους μας δυναμική «επιστροφή».

Η απόρριψη του «Μαθήματος των Θρησκευτικών», επειδή δεν διαθέτουμε τους θεολόγους, που θα θέλαμε, είναι πολύ απλοϊκή, διότι το μέτρο θα έπρεπε να εφαρμοστεί πρώτα σε μας. Επεκτείνοντάς το, μάλιστα, σε όλα τα μαθήματα, θα έπρεπε, όσα απ' αυτά θεωρείται αναγκαίο να τα διδάσκονται οι μαθητές και στα Φροντιστήρια, να καταργούνται στην δημόσια εκπαίδευση, διότι η διδασκαλία τους στα σχολεία δεν είναι επαρκής, αφού χρειάζονται τα φροντιστήρια. Η πραγματικότητα όμως είναι άλλη. Η Πολιτεία, οι πολιτικοί και οι διανοούμενοι του εκσυγχρονισμού, ούτε ορθόδοξη θεολογία θέλουν, ούτε πατερικά κείμενα. Διότι αναιρούν αυτοχρήμα την Νέα Εποχή, και όλο τον αντίχριστο και απάνθρωπο πολιτισμό της. Η παγκοσμιοποίηση και η πανθρησκεία απαιτούν ολιστική ισοπέδωση, πολτοποίηση (Zerquetschung) όλων των πολιτισμών και θρησκευμάτων σε ένα παγκόσμιο σύστημα «αξιών», που επιβάλλει τον πλανητικό ανθρωπο-χρηστικό όργανο και την πλανητική κοινωνία. Ό,τι δεν εξυπηρετεί αυτό τον προοδευτικά πραγματοποιούμενο στόχο είναι καθολικά απόβλητο. Το πανθρησκειακό όραμα εξορίζει και το «Μ.τ.Θ.», όχι επειδή δεν προσφέρει όσα θέλουν οι ονειροπόλοι στοχαστές μας, αλλά επειδή προσπαθεί «εκ των ενόντων», να προσφέρει κάτι από

αυτά, παρά την συνεχή και ανελέητη παρακώλυση και πίεση της Πολιτείας (δομή σπουδών, σύνταξη βιβλίων βάσει των καταρτιζομένων, όχι από τους συγγραφείς, αλλά από τα όργανα της εκάστοτε Πολιτείας, προγραμμάτων΄ έχω συγγράψει δύο βιβλία και γνωρίζω καλά τα κρατούντα, κ.ά.

2. Βέβαια, για να περάσουμε σε άλλο χώρο, την Πολιτεία μας διακρίνει μόνιμα χάος ασυνέπειας μεταξύ προγραμμάτων και πράξης. Λ.χ. ο σκοπός του «Μ.τ.Θ», το 1985, ορίζεται ως εξής από την ίδια την Πολιτεία: «...Η φανέρωση των αληθειών του Χριστού για τον Θεό, για τον κόσμο και για τον άνθρωπο, η μύηση (αυτό σημαίνει: συμμετοχή) των μαθητών στις σωτήριες αλήθειες του Χριστιανισμού με την ορθόδοξη πίστη και ζωή... Η βίωση των αληθειών της ορθόδοξης χριστιανικής πίστεως στις συγκεκριμένες περιστάσεις της καθημερινής ζωής του μαθητή, για να βελτιώνεται συνεχώς «εν σοφία, ηλικία και χάριτι (Λουκ. 2, 52), για να καταντήσει «εις άνθρωπον τέλειον, εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού» (πρβλ. Εφεσ. 4,13). Αυτά, το υπογραμμίζω, ισχύουν φυσικά για τους Ορθοδόξους μαθητές, για τους οποίους —και κατά το Υπουργείο— το μάθημα είναι «υποχρεωτικό». Οι ετερόδοξοι -αλλόθρησκοι, από πολλών ετών απαλλάσσονται αυτοδικαίως, εκτός αν, όπως συμβαίνει πολλές φορές, επιθυμούν να το παρακολουθούν. Για να επανέλθουμε όμως στο πολιτειακό κείμενο, και μόνο η τελευταία φράση εντάσσει το μάθημα στην ποιμαντική προοπτική της εκκλησιαστικής κατήχησης, και το αναγνωρίζει ως προ-έκταση του κατηχητικού έργου της Εκκλησίας στον χώρο της εκπαίδευσης, με τις προϋποθέσεις και δυνατότητες του σχολείου.
Και είναι, πράγματι, μαζί με την Ιστορία (όταν και αυτή προσφέρεται σωστά και όχι, όπως σήμερα) το μάθημα, που προσφέρει ερμηνευτικά κλειδιά για την κατανόηση του πολιτισμού μας (τοπωνύμια, εορτές, πανηγύρια, έθιμα, γλώσσα και οι πάμπολλες, εμπνεόμενες από την εκκλησιαστική λατρεία, εκφράσεις της, το περιεχόμενο του λαϊκού βίου και συνόλου του λαϊκού πολιτισμού, που ερευνά και αναπτύσσει η Λαογραφία). Είναι το μάθημα που μαζί με την Ιστορία, βεβαιώνει την αδιάκοπη ιστορική συνέχειά μας. Να είμαστε βέβαιοι, ότι την τύχη του «Μ.τ.Θ» θα έχει και το μάθημα της Ιστορίας, ήδη δε άρχισαν και τα δύο να ακολουθούν πολιτειακά την ίδια διαδικασία αποδυνάμωσης, παράλληλα με την διαστρέβλωση, που προηγείται της περιθωριοποίησής (αχρήστευσής) τους.

Το 2003 έγινε η ισχύουσα μέχρι σήμερα αναδιατύπωση του «σκοπού» του «Μ.τ.Θ», καθοριζόμενη —και πάλι— από την Πολιτεία. (ΦΕΚ 303/13.3.2003). (Διέρρευσε, ότι ο Υπουργός ανέθεσε σε μία Επιτροπή νέο προσδιορισμό του σκοπού του μαθήματος). Διαβάζουμε, λοιπόν: Η διδασκαλία του «Μ.τ.Θ.» συμβάλλει: Στην απόκτηση γνώσεων γύρω από την χριστιανική πίστη και την **Ορθόδοξη Χριστιανική παράδοση**. Στην ανάπτυξη θρησκευτικής συνείδησης. Στην προβολή της **ορθόδοξης πνευματικότητας** ως ατομικού και συλλογικού βιώματος. Στην κατανόηση της χριστιανικής πίστης, ως μέσου νοηματοδότησης του κόσμου και της ζωής. Στην παροχή ευκαιριών στους μαθητές για θρησκευτικό προβληματισμό και στοχασμό.

Στην κριτική επεξεργασία των θρησκευτικών παραδοχών, αξιών, στάσεων. Στην διερεύνηση του ρολού που έπαιξε και παίζει ο Χριστιανισμός στον πολιτισμό και την ιστορία της Ελλάδας και της Ευρώπης. Στην κατανόηση της θρησκείας ως παράγοντα, που συντελεί στην ανάπτυξη του πολιτισμού και της **πνευματικής** ζωής. Στην επίγνωση της ύπαρξης διαφορετικών εκφράσεων της θρησκευτικότητας. Στην αντιμετώπιση των κοινωνικών προβλημάτων και των μεγάλων συγχρόνων διλημμάτων. Στην ανάπτυξη ανεξάρτητης σκέψης και ελεύθερης έκφρασης. Στην αξιολόγηση του Χριστιανισμού ως παράγοντα βελτίωσης της ζωής των ανθρώπων». Αυτά προσδοκά η Πολιτεία μας από το «Μ.τ.Θ.», που το θεωρεί προέκταση της θρησκευτικής εκπαίδευσης, που παρέχεται στην οικογένεια και την Εκκλησία, δεχόμενη ότι «η παροχή της στο σχολικό περιβάλλον λειτουργεί **συμπληρωματικά** και συντελεί στην **ολοκληρωμένη** μόρφωσή τους». Μόνο κακό, λοιπόν, θα προκύψει από την μη συμμετοχή των μαθητών στο μάθημα.

3. Η στάση της σημερινής Πολιτείας απέναντι στο μάθημα των Θρησκευτικών («υποχρεωτικό», αλλά με δυνατότητα επιλογής του **και από τους Ορθοδόξους!**) συνδέεται άμεσα με το πάγιο αίτημα των εκσυγχρονιστών (όλων των Κομμάτων), για «χωρισμό (διαχωρισμό, όπως αδόκιμα λέγουν) Εκκλησίας-Πολιτείας. **Χωρισμός** όμως δεν είναι κατ' αυτούς, όπως το κατανοούν οι πολλοί, η διάκριση διοικητικών αρμοδιοτήτων (ρόλοι διακριτοί), διότι αυτό υπάρχει, επιβάλλεται και κατοχυρώνεται με τον Νόμο 590/1977, που είναι και «Καταστατικός Χάρτης» της Ελλαδικής Εκκλησίας (άρθρο 2 σ' αυτό καθορίζεται η συνεργασία/συναλληλία των δύο χώρων σε τομείς, που έχουν άμεση σχέση με την διακονία του ελληνικού Λαού). **Χωρισμός** στο στόμα ή τα κείμενα των εκσυγχρονιστών σημαίνει: πλήρης αποσύνδεση της Ορθόδοξης Πίστης και Παράδοσης από όλους τους τομείς του εθνικού βίου. Κράτος λαϊκιστικό (Etat laic). Αυτό σημαίνει κατά τους υποστηρικτές αυτού του αιτήματος: νομοθετική επιβολή του υποχρεωτικού πολιτικού γάμου· καθαίρεση νομοθετικά όλων των θρησκευτικών (χριστιανικών) συμβόλων, και των εικόνων, από όλους τους δημόσιους χώρους· υποχρεωτική πολιτική κήδευση και καύση νεκρών· κατάργηση του μαθήματος των Θρησκευτικών· εξαφάνιση κάθε θρησκευτικού στοιχείου στις εθνικές εορτές· κατάργηση των θρησκευτικών αργιών· νομοθετική εκδίωξη των Κληρικών από Νοσοκομεία, Φυλακές, Ένοπλες Δυνάμεις και Σώματα Ασφαλείας κ.ά.

Η κίνηση βέβαια αυτή, σχετικά με το «Μ.τ.Θ.», δεν είναι νέα. Άρχισε από τον Φεβρουάριο

του 1962, επί πρωθυπουργίας Κωνσταντίνου Καραμανλή (+1998) και υπουργού Θρησκευμάτων και Εθνικής Παιδείας Γρηγορίου Κασιμάτη (+1987).Τότε αποφασίσθηκε
επιλεκτικά η μονόωρη διδασκαλία του μαθήματος. Αλλά η κατανόηση του «πειράματος» αυτού επιτεύχθηκε από τις δηλώσεις του Πρωθυπουργού, εν όψει της ένταξής μας στην Ε.Ο.Κ. (τότε και Ε.Ε. αργότερα), ότι «δεν χρειαζόμεθα θεολόγους, αλλά τεχνοκράτες και γεωπόνους». Αυτά τα έχω αναπτύξει στο βιβλίο μου: Θεολογικός Αγώνας-1962, εκδ. ΠΑΡΟΥΣΙΑ, Αθήνα 1987,το οποίο είχε την καλωσύνη το ΠΟΝΤΙΚΙ/7.8.08 να χρησιμοποιήσει σε άρθρο του για το «Μ.τ.Θ». Επί επτά μήνες (27.2 - 27.9.1962) κλείσαμε τις Θεολογικές Σχολές Αθηνών και Θεσσαλονίκης, διεξάγοντας έναν αγώνα, με τέτοιο δυναμισμό, που συχνά ξεπερνούσε
τους αγώνες τής Αριστεράς την εποχή εκείνη. Αρκεί να υπενθυμίσω, ότι στο μεγάλο συλλαλητήριό μας στις 12.4.1962, με πολλούς τραυματίες, αστυνομικούς και φοιτητές θεολόγους, ακούσθηκε για πρώτη φορά σαν σύνθημα το «1-1-4». Η καθιερωμένη έκτοτε πορεία της (εκσυγχρονιστικής) Πολιτείας είναι: από την **αποδυνάμωση**
και **αλλοίωση** του μαθήματος στην **έξωσή** του από την κρατική
εκπαίδευση. Αυτό εφαρμόζεται με θρησκευτική ευλάβεια! Σήμερα, λοιπόν, περνάμε μία νέα φάση αυτού του εγχειρήματος, ίσως την τελευταία.

Συνέχιση
με έναν άλλο τρόπο, της προσπάθειας εκείνης της Πολιτείας, είναι η πρόσφατη **συμπαιγνία**
για δήθεν υποχρεωτικότητα του μαθήματος. (Βλ. σχετικό άρθρο του συναδέλφου Παναγιώτη Μπούμη στην εφημερίδα «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ» / 4.9.08). Ορθά μεν οι μη Ορθόδοξοι απαλλάσσονται αυτοδίκαια. Αφού όμως και οι Ορθόδοξοι έχουν δικαίωμα υποβολής αναιτιολόγητης αίτησης απαλλαγής, πώς το μάθημα είναι γι' αυτούς «υποχρεωτικό»; Και πώς εξ άλλου, υπό το κράτος των «προσωπικών δεδομένων», μπορεί να αποδειχθεί ή όχι σε κάποιον η ιδιότητα του «Ορθοδόξου»; Ναι,
πρόκειται για συμπαιγνία, για να μην πω «απάτη»! Ανάλογη είναι και η κίνηση για μετατροπή του μαθήματος σε **Θρησκειολογικό**. Η μεταβολή αυτή, που προγραμματίζεται μεθοδικά (ήδη επεβλήθη «άνωθεν» σχετική προεργασία στις Θεολογικές Σχολές Αθηνών και Θεσσαλονίκης) οδηγεί στην απονεύρωση του μαθήματος, με την διάπραξη μάλιστα ενός κολοσσιαίου επιστημονικού-παιδαγωγικού ολισθήματος: Η γνώση, κατά τον Αριστοτέλη, ενεργείται με βάση τις αρχές της **ομοιότητας**
και της **αντίθεσης** (διαφοράς). Γι' αυτό είναι παγκόσμια θρησκειολογική
αρχή, ότι η γνώση των άλλων θρησκευμάτων, προϋποθέτει γνώση, και μάλιστα καλή, του χώρου της δικής μας Πίστης. Μάθηση in absurdum δεν υπάρχει, ούτε είναι δυνατή. Η
βαθμιαία σύσταση όμως δύο Θρησκειολογικών Τμημάτων (Αθήνα-Θεσσαλονίκη), με

ένταξή τους στην συνέχεια στις τοπικές Φιλοσοφικές Σχολές, δηλαδή η ουσιαστική αλλοίωση του «Μ.τ.Θ.» (για τους Ορθοδόξους) είναι το προοίμιο για την έξωση του Μαθήματος, τελικά, από την δημόσια εκπαίδευση και την ιδιωτικοποίησή του.

Ο
απώτερος στόχος μάλιστα των εκσυγχρονιστών μας είναι η έξωση και αυτών των Θεολογικών Σχολών από τα κρατικά Πανεπιστήμια, αφού δεν θα έχουν πια λόγο ύπαρξης (κατάρτιση Καθηγητών Θρησκευτικών για την δημόσια εκπαίδευση) και την ορθόδοξη θεολογική εκπαίδευση θα μπορούν να προσφέρουν οι 4 «Ανώτατες Εκκλησιαστικές Ακαδημίες», τα Πανεπιστήμια της Εκκλησίας (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Βελλά-Ιωαννίνων και Κρήτη), που παρήγαγε η αγαστή συνεργασία του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Χριστοδούλου και της τέως Υπουργού Παιδείας. Ως Κοσμήτορας (2004-2007) είχα το θλιβερό προνόμιο να ζήσω εκ του σύνεγγυς τους σχεδιασμούς αυτούς και τις εξελίξεις, όλο δε το συναφές αποδεικτικό υλικό συγκέντρωσα στο βιβλίο: «Θέση και αποστολή των Θεολογικών Σχολών Αθηνών και Θεσσαλονίκης στην
σύγχρονη κοινωνία. Πρακτικά Δ' Συνεδρίου Θεολογικών Σχολών Αθηνών και Θεσσα-λονίκης,
Αθήνα 24-25 Απριλίου 2007», Αθήνα 2008. Σ' αυτή την κίνηση εκόντες-άκοντες, συμβάλλουν και όσοι ελαφρά τη καρδία απαιτούν την κατάργηση του μαθήματος των Θρησκευτικών. Πρέπει δε να δηλωθεί, ότι στην Ευρώπη και όλο τον Χριστιανικό κόσμο, οι Θεολογικές Σχολές είναι μέσα στα κρατικά Πανεπιστήμια ως ερευνητικά Ιδρύματα. Διερωτώμεθα, συνεπώς, ποια Ευρώπη απαιτεί τις επιχειρούμενες μεταβολές, όπως λέγεται...

Αυτό τον
σκοπό εξυπηρετεί, κατά την δική μας (των μαχόμενων Θεολόγων) εκτίμηση, η ανωτατοποίηση των τεσσάρων «Ανωτέρων Εκκλησιαστικών Σχολών» το 2007, χωρίς αποχρώντα λόγο, αφού ήσαν καθαρά ιερατικές και παρήγαν κληρικούς Α' βαθμίδας, με δικαίωμα των αποφοίτων τους μετά από (πανεύκολες) κατατακτήριες εξετάσεις, να φοιτήσουν στις Θεολογικές Σχολές μας και να ακολουθήσουν άλλη σταδιοδρομία. Οι τέσσαρες όμως «Ανώτατες Εκκλησιαστικές Ακαδημίες» (Α.Ε.Α.), εξυπηρετούν την σχεδιαζόμενη από κάποιους ιδιωτικοποίηση του μαθήματος των Θρησκευτικών με την
ανάληψή του από την ίδια την Διοίκηση της Εκκλησίας και τελικό στόχο την έξωσή του από τα κρατικά εκπαιδευτικά Προγράμματα.

Τις
Σχολές αυτές, γέννησε η φιλοδοξία του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Χριστοδούλου να καλύψει η Εκκλησία το κενό, μετά την ιδιωτικοποίηση της θρησκευτικής εκπαίδευσης. Αυτό ακούεται από εκκλησιαστικούς κύκλους, προσκείμενους στον μακαρίτη Αρχιεπίσκοπο. Αυτό όμως που έχει σημασία είναι, ότι ο Χριστόδουλος

συνέπραξε πρόθυμα... στην εκπλήρωση των στόχων της Πολιτείας αντί να καλέσει σε «αντίσταση», υποστηρίζοντας την θέση των Θεολογικών Σχολών εκεί που ανήκουν, στα κρατικά δηλαδή Πανεπιστήμια. Αυτό ακριβώς κάνουν σήμερα στις πρώην σοσιαλιστικές
Χώρες οι Ορθόδοξες Εκκλησίες. Η Ρουμανία λ.χ. έχει 16 Ορθόδοξες Θεολογικές Σχολές, όλες εντεταγμένες στα κατά τόπους Κρατικά Πανεπιστήμια. Έτσι, ο προηγούμενος Αρχιεπίσκοπος συνήργησε στο να ζήσουν οι Θεολογικές Σχολές μας μέσα στην (Ενωμένη) Ευρώπη, ό,τι έζησαν οι άλλοι Ορθόδοξοι επί σοβιετικού καθεστώτος.

4. Σ'
αυτό το σημείο όμως πρέπει να αποσαφηνισθεί κάτι ουσιαστικό. Υπάρχουμε πολλοί σ'
αυτόν τον τόπο, που θα θέλαμε να φύγει η ορθόδοξη εκπαίδευση από τα χέρια μιας Πολιτείας, που δεν μπορεί καν να κατανοήσει τι είναι η Ορθοδοξία και ποια η σημασία της για τον άνθρωπο, την κοινωνία, αλλά και για την ίδια μας την Πατρίδα, και να επιστρέψει στον φυσικό της χώρο, το εκκλησιαστικό σώμα. Εξομολογητικά, μάλιστα θα πω, ότι παλαιότερα, κινούμενος και εγώ σε πλαίσιο παραδοσιακού ιδεαλισμού, που το ζωντάνευα με τα γραψίματά μου, ήμουν αμετακίνητα υποστηρικτής της συναλληλίας Εκκλησίας-Πολιτείας. Από μερικά χρόνια όμως, βλέποντας που οδηγεί σήμερα ο εναγκαλισμός με την Πολιτεία, τάσσομαι υπέρ του χωρισμού των δύο αυτών μεγεθών, και μάλιστα επαχθούς, αν όχι του τύπου της Αλβανίας του Χότζα, τουλάχιστον του σοβιετικού, για να επιτευχθεί η ανάνηψή μας. Βλέπω όμως, ότι αυτό δεν το επιθυμεί πρώτα η Πολιτεία (τα Κόμματα), που στηρίζονται, παρά τα λεγόμενα τους, στην συνεργασία με τα ηγετικά πρόσωπα της Εκκλησίας για το δικό τους συμφέρον.

Και κάτι
άλλο. Υποστηρίζω εκ πεποιθήσεως και αγάπης προς την ελευθερία της ακαδημαϊκής έρευνας την παραμονή των Θεολογικών Σχολών στα κρατικά Πανεπιστήμια και την μη
ιδιωτικοποίηση τους, όταν μάλιστα διαπιστώθηκε, που μπορεί να οδηγήσει ο οικουμενιστικός
οίστρος της εκκλησιαστικής Ηγεσίας. Η τυχόν μεταβολή των Θεολογικών Σχολών σε όργανα μιας αλλοτριωμένης συνειδησιακά εκκλησιαστικής Ηγεσίας θα είναι κάτι χειρότερο από θάνατο, θα είναι η μεγαλύτερη απειλή για την Ορθοδοξία (πρβλ. την περίπτωση της Θεολογικής Σχολής της Χάλκης και την σύνταξη της διαβόητης Εγκυκλίου του 1920- κατάφασης του Οικουμενισμού).

Το

πρόβλημα που άνοιξε και πάλι σχετικά με το «Μ.τ.Θ.» είναι, όπως βλέπουμε περίπλοκο. Ας περιμένουμε λοιπόν δύο πράγματα, τα: α) Την αντίδραση του Λαού στο δικαίωμα απαλλαγής των μαθητών από αυτό και β) την περαιτέρω πορεία των πραγμάτων, που θα δικαιώσουν ή θα διαψεύσουν τις ανησυχίες μας. Εύχομαι να συμβεί το δεύτερο.

(Πηγή: Περιοδικό «Ρεσάλτο». Οκτ. 2008)

Διαβάστε περισσότερα κείμενα του π. Γεωργίου πατώντας εδώ